

Lekcja 13

24 czerwca

W BLASKU CHWAŁY BOŻEJ

Część I: Przegląd

Proroctwa *Apokalipsy Jana* ukazują, co ma się wydarzyć. Dzięki temu umożliwiają ludowi Bożemu przygotowanie się na przyszłe wydarzenia. W *Liście do Tesaloniczan* apostoł Paweł wyraźnie stwierdza, jaki jest cel proroctwa: „Wy zaś, bracia, nie jesteście w ciemności, aby was dzień ten jak złodziej zaskoczył. Wy wszyscy bowiem synami światłości jesteście i synami dnia. Nie należymy do nocy ani do ciemności. Przeto nie śpijmy jak inni, lecz czuwajmy i bądźmy trzeźwi” (1 Tes 5,4-6). Słowo Boże jest jak światło oświetlające drogę przed nami. W lekcji bieżącego tygodnia będziemy studiować przepowiednie *Apokalipsy* dotyczące ostatnich wydarzeń w historii świata.

Zrozumienie tego, co ma nastąpić, pomoże nam przygotować się na ostatni konflikt między siłami dobra a siłami zła. Ap 18 zapowiada, że konfederacja sił religijnych, politycznych i ekonomicznych zwana Babilonem zjednoczy się w dążeniu do panowania nad światem. Jednak Bóg nigdy nie daje się niczym zaskoczyć. Według Ap 18,1-2 Bóg będzie działał przez Ducha Świętego, by oświecić świat Jego chwałą. Demoniczne siły zła zostaną pokonane przez potęgę Nieba. Przez swój lud Bóg dowiedzie, że Jego charakter jest Jego chwałą.

W lekcji bieżącego tygodnia skupimy uwagę na chwale Boga objawionej przez Jego lud w celu oświecenia świata pogrążonego w ciemności grzechu. Zmienieni przez łaskę, przekształceni przez miłość, napełnieni Duchem Świętym, wierni Boży tworzący Kościół Boży w czasie końca przekażą ostatnie wezwanie Boga dla ludzkości, a miliony ludzi usłyszą je i odpowiedzą na nie. W ten sposób „będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom, i wtedy nadejdzie koniec” (Mt 24,14).

Część II: Komentarz

Chwała Boga

Ap 18,1 to jeden z najważniejszych wersetów w *Apokalipsie Jana*. Brzmi on następująco: „Potem ujrzałem innego anioła. Zstępował z nieba, miał wielką władzę, a ziemia zajaśniała od jego chwały” (BKR). Wyrażenie „ziemia zajaśniała od jego chwały” jest bardzo ważne. W *Apokalipsie* trzy pojęcia łączą się ściśle ze sobą nawzajem: chwała Boga, cześć Boga i moc Boga.

W Ap 4,11 czytamy: „Godzien jesteś, Panie i Boże nasz, przyjąć chwałę i cześć, i moc”. W Ap 5,12 Jan po raz kolejny podkreśla, że Jezus jest godny przyjąć, między innymi, chwałę, cześć i moc. To samo podkreśla Ap 19,1: „Zbawienie i chwała, i moc Bogu naszemu”. Mówiąc o zamieszkaniu świętych w Nowym Jeruzalem, *Apokalipsa* podsumowuje: „wniosą do niego sławę i dostojęństwo narodów” (Ap 21,26).

Wielki bój między dobrem a złem we wszechświecie toczy się o cześć i reputację Boga. Szatan, zbuntowany anioł, zarzucił Bogu niesprawiedliwość mającą polegać na tym, iż Bóg domaga się czci, ale niewiele daje w zamian. Szatan oświadczył, że prawo Boże jest narzucone siłą przez Boga, a więc odbiera nam wolność i ogranicza nasze szczęście.

Przez swoje życie, śmierć i zmartwychwstanie Jezus skutecznie obalił to oskarżenie. Ten, który nas stworzył, przyszedł na świat skażony grzechem, by nas odkupić. Na krzyżu Jezus odpowiedział na oskarżenia szatana, dowodząc, że Bóg jest jednocześnie miłujący i sprawiedliwy. Napełnieni Jego miłością, gorliwie zabiegający o Jego cześć Jego wierni w czasie końca objawią Jego chwałę - Jego miłujący, ofiarny charakter - egocentrycznemu i bezbożnemu światu. W ten sposób Ziemia zostanie oświecona przez objawienie charakteru Boga.

Pełnia Ducha Świętego

Duch Święty zostanie wylany w pełni Jego mocy tuż przed powtórным przyjściem Jezusa, a ziemia zostanie oświecona chwałą Boga. Ap 18,1 jest wypełnieniem zapowiedzi proroka Habakuka: „Ziemia będzie pełna poznania chwały Pana, jak morze wodami jest wypełnione” (Ha 2,14). Jak zauważyliśmy, chwałą Boga jest Jego charakter nacechowany miłością. Jednak to stwierdzenie nasuwa pytanie: W jaki sposób chwała ta zostanie objawiona w ostatnich dniach dziejów świata na planecie pogrążonej w moralnej ciemności i skażonej grzechem?

By odpowiedzieć na to pytanie, przyjrzyjmy się doświadczeniu Mojżesza. Jak pamiętasz, Mojżesz poprosił Boga, by ukazał się mu w chwale. Co Bóg objawił Mojżeszowi w odpowiedzi na tę prośbę? Przeczytajmy odpowiedź Boga na prośbę Mojżesza: „I rzekł Mojżesz: Pokaż mi, proszę, chwałę twoją! I odpowiedział Pan: Sprawię, że całe dostojęństwo moje przejdzie przed tobą, i ogłoszę imię »Pan« przed tobą, i zmiłuję się, nad kim się zmiłuję, i zlituję się, nad kim się zlituję” (Wj 33,18-19). Chwałą Boga jest Jego charakter.

Chwała Boga napełni Ziemię w czasach duchowej ciemności, kiedy lud Boży, napełniony miłością Bożą, przekształcony przez łaskę Bożą i poświęcony misji zleconej przez Boga objawi światu pełen miłości charakter Boga przez swoje życie i świadectwo. Świadectwo niesamolubnych postaw i czynów wierzących oraz głoszenie przez nich przesłania Bożej dobroci, łaski i prawdy będzie wyraźnym przeciwieństwem egoizmu, pychy i fałszu systemu tego świata.

Ostatnie Boże wezwanie

Anioł zstępuje z Nieba z przesłaniem bezpośrednio pochodzącym od tronu Boga - przesłaniem wzywającym lud Boży do opuszczenia odstępczej religijno-politycznej konfederacji nazwanej Babilonem. Bóg ostrzega: „Upadł, upadł Wielki Babilon i stał się siedliskiem demonów” (Ap 18,2). To obwieszczenie odzwierciedla przesłanie drugiego anioła z Ap 14, który także ogłaszał upadek Babilonu (Ap 14,8). Ap 18,4 jest ostatnim wezwaniem Boga skierowanym do ludzkości. Wzywa On tych, którzy wierzą w Niego: „Wyjdźcie z niego [Babilonu], ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły plagi na niego spadające”. „Grzech jest bezprawiem” (1 J 3,4 BT). Bóg wzywa swój lud do wyjścia z Kościołów, które lekceważą prawo Boże. Dlaczego Bóg wzywa swój lud do wyjścia z Babilonu właśnie w tej chwili dziejów? Ap 18,5 odpowiada: „Gdyż aż do nieba dosięgły grzechy jego i wspomniął Bóg na jego nieprawości”. Babilon dopełnił miary swoich win. Bóg prowadzi dokładny zapis zbrodni i przestępstw, jakich dopuszczają się ziemskie potęgi, a kiedy granica zostaje przekroczona, Bóg mówi: „Dość!”.

Tak było w czasach Noego. Bóg skierował przesłanie odkupienia do mieszkańców przedpotopowego świata, ale kiedy ich grzechy przebrały miarę, a każdy podjął decyzję, czy okazać skruchę, czy trwać dalej w grzechu, wody potopu zalały ziemię. Podobnie było z zagładą Sodomy i Gomory. Lot skierował poważne wezwanie do swoich dzieci, by wraz z nim opuściły Sodomę. Kiedy miara grzechów mieszkańców występnych miast została przekroczona, spadł ogień z nieba i pochłonął ich.

To samo spotkało starożytny Babilon. Bóg skierował wiele przesłań do Babilończyków, prowadząc przywódców i lud Babilonu do skruchy i nawrócenia, ale kiedy przesłania te zostały odrzucone, nadeszli Medowie i Persowie. Miłosierdzie Boga jest ogromne wobec Jego błędzących dzieci. Bóg daje ludziom wystarczająco wiele szans okazania skruchy. Przez Ducha Świętego porusza ich serca. Kieruje do nich prorocze ostrzeżenia i żarliwe wezwania, ale gwarantuje wszystkim wolność wyboru. Duchowy Babilon, podobnie jak niegdyś jego starożytny poprzednik, utwierdza się w buncie.

W końcu demoniczne siły całkowicie opanują współczesny duchowy Babilon. Stanie się on „siedliskiem demonów i schronieniem wszelkiego ducha nieczystego” (Ap 18,2). Lud Boży zostanie napełniony Duchem Świętym, zaś Babilon stanie się pełen demonicznych duchów. Kiedy człowiek czy organizacja odwracają się świadomie od prawdy objawionej przez Boga w *Piśmie Świętym*, otwierają się na duchowe zwiedzenie. Jedynym sposobem uniknięcia opanowania przez złe duchy jest poddanie się pod panowanie Ducha Świętego.

Duchowe zwiedzenia Babilonu zostaną niemal powszechnie przyjęte - wszystkie narody będą pić wino jego nierządu. Wino to oznacza fałszywe doktryny, jak zauważyliśmy w poprzedniej lekcji. Ci, którzy piją wino Babilonu, tracą zdolność poprawnego rozumowania. Fałsz nazywają prawdą, a prawdę fałszem. Zwróć uwagę na słowa zapisane w Ap 18,3: „Gdyż wszystkie narody piły wino szaleńczej rozpusty jego i królowie ziemi uprawiali z nim wszeteczeństwo, a kupcy ziemi wzbogacili się na wielkim jego przepychu”.

Rozpusta oznacza nieuprawnione związki. Babilońska bezprawna unia będzie połączeniem trzech elementów tworzących konfederację zła w czasie końca: Babilonu (wszystkich fałszywych religii świata, w tym spirytyzmu, pod wodzą papieża), królów Ziemi (władz polityczno-państwowych) oraz kupców Ziemi (sił ekonomicznych). Mówiąc o formującej się unii religii z państwem, Ellen G. White ostrzega: „Gdy protestantyzm wyciągnie swoją rękę nad przepaścią, by uchwycić rękę rzymskiej mocy, gdy wyciągnie rękę nad otchłanią, by uchwycić dłoń spirytyzmu, oraz gdy pod wpływem tej potrójnej unii nasz kraj złamie zasady konstytucji, opartej na protestantyzmie i republikanizmie, i przygotuje grunt do propagowania papieskiego błędu i zwiedzenia, wówczas możemy być pewni, że nadszedł czas na szatańskie cuda i że koniec jest bliski” (Ellen G. White, *Wydarzenia czasów końca*, Warszawa 1995, s. 89). Bóg przeciwstawi „szatańskim cudom” największe objawienie niebiańskiej mocy od czasu Pięćdziesiątnicy - wylanie Ducha Świętego w mocy późnego deszczu. Ziemia zostanie oświecona chwałą Bożą. Ewangelia dotrze po krańce Ziemi, niesiona przez ludzi, którzy będą żywym świadectwem jej przekształcającej mocy. Miliony szczyrych ludzi opuszczą Babilon i przyłączą się do prawdziwych wyznawców Chrystusa. Wtedy Jezus opuści niebiańską świątynię i wyruszy, by przyjść w chwale i zabrać swoje dzieci do domu.

Część III: Zastosowanie

Do przemyślenia: Dwie najważniejsze sprawy w życiu to poznanie Jezusa i pomaganie innym w poznaniu Go. Innymi słowy, dwie najważniejsze rzeczy w życiu to bycie gotowym na powtórne przyjście Jezusa i pomaganie innym w przygotowaniu na Jego przyjście. Im bliżej przychodzimy do Chrystusa, tym pełniej objawiamy Jego chwałę światu. Jan napisał: „Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas, i ujrzeliśmy chwałę jego, chwałę, jaką ma jedyny Syn od Ojca, pełne łaski i prawdy. (...) Z jego pełni myśmy wszyscy wzięli, i to łaskę za łaską” (J 1,14.16). Odzwierciedlanie chwały Boga wymaga napełnienia miłością, łaską i mocą Chrystusa. Oznacza to życie dla Jego chwały i Jego królestwa.

Pieśń „Nothing Between” (Nic pomiędzy) wyraża pragnienie każdego nawróconego serca:

Nic pomiędzy mną a moim Zbawcą,

Żadnej ułudy, którą daje świat.
Porzucam wszystkie grzeszne pragnienia,
By nic nie dzieliło mnie od Niego!

Poproś uczestników studium, by w nadchodzącym tygodniu zastanowili się nad następującymi pytaniami:

1. Czy jest cokolwiek, co wolałbym mieć zamiast Jezusa? Jeśli tak, czym jest ów „bożek”? Czem poświęcam czas? Jak spędzam czas wolny? Co pochłania moje myśli?
2. W jaki sposób moje życie odzwierciedla moją wiarę? Jak moje czyny świadczą o moim duchowym zaangażowaniu?
3. Gdyby Jezus przyszedł dzisiaj, czy byłbym gotowy? Jeśli nie, to dlaczego nie?
4. Czy Chrystus zupełnie panuje nade mną? Jeśli nie, co stoi temu na przeszkodzie i co mogę zrobić, by to zmienić z pomocą Ducha Świętego?